

БЪДИ МИ ВРАГ

ИЪН МАКДОНАЛД

БЪДИ МИ ВРАГ

ЕВЪРНЕС | КНИГА ВТОРА

Артлайн Студиос
София, 2016

IAN MCDONALD
BE MY ENEMY
copyright © 2013 Ian McDonald
All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания.

Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

БЪДИ МИ ВРАГ
Артлайн Студиос 2016
Всички права запазени.
Автор: Иън Макдоналд
Превод: © 2016 Петър Тушков
Редактор: Мила Белчева
Корица: Стефан Вълканов
Предпечат и печат: Артлайн Студиос
Издател: Артлайн Студиос
България, София 1618
кв. Павлово, ул. „Кота 1050“ №21
тел. +359 2 411 00 02
artline-store.net
artline@artline-comics.net
facebook.com/ArtlineStudios.LTD
ISBN 978-619-193-072-2

„В тази стиймпънк история на Иън Макдоналд Лондон придобива умопомрачителни мащаби със своите стъписващи кули, мръсни улици и впечатляващи герои, които без колебание влизат в битка един за друг. Това е от онзи вид фентъзи с въздушни двубои и нажежени до червено оръдия, от които ми се иска да проникна в реалността на описанието, да се присъединя към ветровиците и да се понеса към небесата.“

Паоло Бачигалупи
(автор на *Момиче на пружина*)

„*Беглец по равнините* е първият роман от тази трилогия и ако вторият и третият са подобни на него, говорим за поредица, готова да преобрази мястото във фантастичната мултивселена на носителя на множество награди Иън Макдоналд.“

Speculative Scotsman

„Макдоналд изгражда свят, който е достатъчно различен, за да очарова читателя и да разпали вярата му... Бляскавото въображение, пулсиращият съспенс и искрящата проза открояват тази книга.“

Kirkus

На Инид

I

Колата се появи изневиделица. За частицата от секундата, в която я зърна, си помисли, че може и да е черна. Черна, голяма и скъпа, може би немско производство, със затъмнени прозорци и дъждовни капки като пръски масло по полираната ѝ повърхност. Всичко това в един миг – в мига преди удара.

Училището беше в коледна ваканция. Игри сутринта, после половин учебен ден. Примесеният със суграшица дъжд налиташе диагонално по футболното игрище. Понякога валеше толкова тежко, че му се налагаше да присвива очи, за да вижда какво става в другия край на полето. Дъждът просмукваше студа дълбоко в него. Стоеше съвсем сам на главата линия, удряше ръкавиците си една в друга и подскачаше нагоре-надолу, за да не се вледени до кости. Футболното игрище приличаше на разорано поле. Играчите бяха толкова кални, че едва

успяваше да различи отбор „Златен“ от отбор „Червен“. От двайсет и петата минута насам дори един път не се наложи да се хвърли да спасява, а топката вече десета минута не влизаше в неговата половина. Фигурите на играчите се разминаваха, чу се надута свирка, ръцете се вдигнаха, радостни викове, поздравления с ръкопляскане. Той присви очи в дъжда. Гол. Момичето вратар на отбор „Златен“ взе топката от задната част на мрежата и с нежелание я изрита към терена. Вятърът я поде и я понесе към тъчлинията. Мистър Армстронг наду реферската си свирка три пъти. Край на срещата. Отбор „Червен“ и отбор „Златен“, чиито играчи можеха да се състезават и за отбор „Кален“, се повлякоха към съблекалните. Три на нула за „Червен“ срещу единствените им сериозни съперници в лигата на десетокласниците от училище „Борн Грийн“ си беше съкрушителна победа. Чувстваше се изморен, вече му се искаше празничните дни да започват и се питаше чия е глупавата идея за футболен мач в последната сутрин от срока, но най-вече му беше студено, студено, студено. Горещият душ не успя да прогони студа. Празничните светлини на Коледа, Дивали и Ханука не успяваха да го сгреят. Мисис Ейбрахамс, директорката на училището, събра всички в задушавачата жега на физкултурния салон, за да им пожелае Весел празник и да им каже Ще Се Видим През Новата Година, но беше прекалено вкочанен от студ, за да оцени и тази топлина. Напълно бе забравил какво е да ти е топло.

След училище се повлече с наведена глава през острата суграшица по алеята, известна като „Кучешка насллада“, като избягваше кучешките испражнения. Не всички обаче бяха от кучета. Продължи през Гробищния парк „Абни“. Викторианските надгробни плочи и паметници лъщяха от дъжда. Каменните ангели носеха дантелени якички от замръзнали снежинки. Клоните на дърветата следваха вятъра, а по небето, ниски и тъмни, се надпреварваха облаци.

Оставаше му да купи още един коледен подарък, и той беше най-трудният. Мъжки проблем: приятелите му в „Борн Грийн“ също не знаеха какво да купят на майките си. Ваучерите бяха популярни и лесни, два клика – и човек можеше да ги разпечата у дома. Спа процедурите, джунджуриите за баня и универсалните средства за разхубавяване също бяха популярни. Майките обичаха такива неща. Отново се замисли за такъв глуповат подарък. Тази година Лора се нуждаеше от нещо специално, нещо, подбрано от него за нея с внимание и грижа. При последното им посещение с Колет в града за суши бяха минали покрай един нов магазин за йога принадлежности. Витрината беше пълна с килимчета и топки за упражнения, с лечебни чайове и някаква бледа, памучна, разтегателна материя. По онова време все още не мислеше за коледни подаръци. Не разсъждаваш, когато умре някой, който е бил опората в живота ти. Реагираш бавно, болезнено.

Велосипедът му бе струвал четири хиляди лири. Беше подарък, който баща му си направи сам за четирийсет и първия си рожден ден. Теджендра му демонстрира всички технически детайли: олекотената рамка от въглеродни нишки, венците „Кампаньоло“, чашките от алуминий и хром. Изглеждаше така, сякаш не си заслужаваше да се говори за парите, които бе дал. Когато чу цената, очите на Лора се разшириха – колкото да покрие семейна почивка в Турция. Теджендра я увери, че е в долния ценови диапазон на карбоновите велосипедни рамки. Някои стигаха до осем хиляди. Очите ѝ се разшириха още повече, когато видя как съпругът ѝ смята да се движи по градските пътища – обут в разтегателните си светлоотразителни шорти. МСВЛ: Мъж на Средна Възраст в Ликра.

– Ще отидеш чак до колежа с това! – изуми се тя.

– Дотам и обратно.

И беше изпълнявал обещанието си в продължение на пет месеца, през пролетта и лятото. Дори Лора бе принудена да признае, че съпругът ѝ вече изглежда по-стегна-

то, спи по-добре и има повече енергия. Теджендра обяви, че даже обмисля дали да не участва във веломаратона на сто мили „Темз Вали Спортинг“; физическият факултет сформираше малък отбор.

След което, три дни преди съботния маратон, на светофара на Кингс Роуд Теджендра бе минал от вътрешната страна на камион с логото на „Сейнсбъри“. Камионът беше завил наляво и баща му се бе озовал под колелата му. Беше влязъл в сляпото петно на водача. Теджендра, уважаваният, изтъкнат физик и гениален мъж, беше забравил за нещо толкова просто и това го бе убило.

– Нямахме как да го видя – повтаряше отново и отново и отново шофьорът на камиона. – Нямахме как да го видя.

Велосипедната рамка от въглеродни нишки се бе натрошила като кости. Теджендра беше умрял на място, с каска, с жълтите си шорти. На линейката ѝ бе трябвало около час, за да си проправи път в часа пик. Дори и Луната не можеше да го спаси. Там горе изпращаха сонди между звездите и отваряха портали между паралелните вселени, но не можеха да съживяват хора. Или можеха, но просто не ги беше грижа достатъчно за тях.

– Там горе можеш да прекрачиш от една вселена в друга – беше казал веднъж Теджендра. – Човек се пита дали е останала някаква физика за изучаване.

От една вселена в друга. От свят в свят. От жив в мъртъв. Една стъпка, един миг – това беше всичко, което ги разделяше. Нямахме предупреждение, нямахме причина и никаква възможност да го оспориш. От баща в не-баща.

Бяха го изпратили при мисис Пакъм, училищния психолог. Играеше си с нея. По време на една сесия беше гневен, в следващата – омърлушен, в по-следващата – направо умопобъркан. Той знаеше, че тя знае, че той я разиграва. Не искаше да се превърне в официална жертва, в Опечатлен Ученик. Истината, нещата, които изпитваше в сърцето си, усещането за неверие, бавното осъзнаване, че смъртта продължава във вечността, че случилото се с Теджендра

е лудост, обида срещу светогледа, на който баща му го учеше – че вселената е рационално, организирано място, което следва своите неизменни закони, – за всичко това Еверет споделяше само с Колет. Тя беше колежка на баща му в изследванията и семейна приятелка от толкова дълго време, че едва си спомняше откога. Неофициална леля. Изслушваше, не казваше нищо, нито съветваше, нито осъждаше. Купуваше му добро суши и японски чай – толкова горещ, че попарваше вкусовите рецептори на езика му.

Баща му бе починал преди три месеца. Сезоните се смениха, новата учебна година започна, а сега Коледа надвисваше над края на годината като голям, бляскав полилей, целият в искри и светлини. В началото на следващата щяха да започнат отначало. В дългата нощ на късите дни щяха да продължат напред.

И така: трябваше да купи подаръци, и то хубави. През портите на гробището забеляза група хора, сгушени на автобусната спирка, притиснати един в друг, за да се отдалечат от дъжда. Извади телефона си. Автобус №73 щеше да пристигне на спирката след трийсет и осем минути. Дъждът измокри екрана. Той махна с ръка. Появи се карта, на която автобусът беше миниатюрен анимационен герой, размотаващ се по Нортууд Роуд към крайната спирка. Виждаше го – един от новите двуетажни, надвиснал над малките, щураци се коли и белите микробуси, тъкмо си проправяше път към автобусната лента. Уличният трафик бе толкова тих, откакто бяха въвели новите бързозареждащи се акумулаторни батерии с висок капацитет, които бяха дошли от Луната, за да превърнат електрическите превозни средства в евтина, надеждна и задължителна форма на транспорт. Главният булевард на Стоук Нюингтън – Хай Стрийт, мъркаше там, където някога бе ръмжал. Една двуместна детска количка пресече пътя му. Той се подхлъзна, едва не падна. Жената, ниска и набита, с тъмна, провиснала коса, го изгледа заплашително.